

SCRISOARE- CIRCULARĂ CĂTRE MEMBRII CONFERINȚELOR SF. VINCENTIU DIN LUME

Dragi prieteni și confrați,

Pe parcursul diferitelor paragrafe care o compun, Regula Societății face frecvent aluzie la vocația vincentiană a confracților. Altfel spus, Regula noastră arată bine că Vincentienii se inițiază, evoluează și rămân în Societatea SVP - în sânul conferințelor – dintr-o adevărată vocație ce s-a născut în fiecare din ei. O vocație de slujire a săracilor, care implică apartenența la o comunitate de credință care se roagă și acționează împreună¹. Totuși, atunci când un nou membru ajunge pentru prima dată într-o conferință, o face în general fără a fi conștient că răspunde la o vocație determinată. În general, ajungem în prima noastră conferință gândindu-ne că vom contribui la alinarea nevoilor săracilor. Ajungem aici, ca răspuns la o predispoziție a sufletului față de cei mai săraci dintre frații noștri, atitudine pe care am conservat-o din copilărie, în timpul adolescenței și până la maturitate; aderăm la Conferințe pentru a ne cristaliza în acțiune această dorință ascunsă până atunci, în majoritatea timpului, într-un domeniu pur sentimental. Abia după un anumit timp petrecut în Conferință, ne dăm seama de ceea ce părea a fi, la o primă vedere, că preocuparea noastră umană pentru cei defavorizați nu este suficientă. După altă perioadă de timp, realizăm că printre confrați există o armonie și o fraternitate de care ne molipsim puțin câte puțin, că ni-i apropiem și că răspunsul nostru de co-responsabilitate față de oameni este din ce în ce mai simplu, și că implică o vocație.

Dar chiar înainte de aceasta, chiar înainte de a ne da seama că facem parte dintr-o comunitate de credință care implică o vocație creștină clară pentru slujire, fără a ne da seama, răspundem deja la chemarea Domnului² de a munci pentru cei săraci. Din acest motiv, am ales să ne dedicăm într-o Instituție creștină și nu într-o altă organizație.

Vocația, văzută din punct de vedere eclezial, este întotdeauna o chemare a lui Dumnezeu pentru o muncă concretă, pentru a îndeplini o anumită funcție în slujirea lui Cristos și a Bisericii sale. Vocația noastră, aceea de Vincentieni, membri ai Conferințelor SVP, este reprezentată prin slujirea celor săraci și a confracților, cu care formăm o comunitate de rugăciune și acțiune.

---

¹ Pentru că noua Regulă recent aprobată, (Roma, octombrie 2003), nu este suficient cunoscută și difuzată, aș vrea totuși să nu o recomand cititorului, cu mintea limpede, să o citească și să mediteze cât mai des cu mult interes atât personal cât și comunitar. În relație cu conținutul acestei scrisori-circulare, aș recomanda în mod particular capitolele 1 și 2 ale acestei Reguli, interesantă în mod special.

² "Tot ceea ce nu vine de la Dumnezeu nu este decât umbra adevăratei vocații, chiar dacă o îmbrăcăm în idei nobile și în cauze foarte bune" (Operele Complete ale Sf. Vincentiu de Paul, VI, 149 - ediția în spaniolă)

Altfel spus, vocația³ - chemarea - membrilor Conferințelor constă în a-l sluji pe Cristos însuși, pe care încercăm să-l descoperim în fiecare din frații în nevoie, pe care îi întâlnim personal⁴.

Altfel spus, ajungem să ne întrebăm: care sunt caracteristicile vocației noastre? Să încercăm să le definim.

În primul rând, vocația noastră cere din partea noastră o adevărată comuniune de credință și muncă în echipă; noi ne consacram acestei vocații și ne bucurăm de roadele ei în măsura în care ne dăruim.

În al doilea rând, vocația noastră ne conduce la întâlnirea cu cei săraci, adică la cunoașterea suferințele lor și ne face capabili să răspundem provocărilor impuse de misiunea noastră pentru a încerca să alinăm și să eliminăm aceste suferințe. Pentru aceasta, este necesar să ne formăm în permanență pentru a face față provocărilor zilnice.

În al treilea rând, vocația noastră ne cere să-i vizităm pe cei săraci în mediul lor, unde se simt în largul lor.

În al patrulea rând, vocația noastră ne cere să simțim suferințele celor pe care îi întâlnim ca și cum ar fi ale noastre și să descoperim că prin acestea simțim suferința universală. Responsabilitatea noastră personală față de săraci constă în descoperirea suferinței din lume, mai ales suferința constantă a acestora. O responsabilitate ce își are obârșia în imperfecțiunea propriei noastre vieți.

În al cincilea rând, vocația noastră ne conduce la conștientizarea responsabilității de a vesti Evanghelia printre săraci. Vocația noastră ne face conștienți de faptul că arătăm săracilor Dragostei Bisericii și că aceștia uneori nu au o altă viziune despre Biserică decât aceea pe care o primesc prin noi. Și această manifestare pleacă din angajarea primită la Botez ca răspuns laic la necesitatea cea mai urgentă a Bisericii: slujirea săracilor. Slujirea celor mai săraci ne conduce la colaborare și luptă contribuind astfel la începuturile instaurării Împărăției lui Dumnezeu aici și acum.

În al șaselea rând, vocația noastră ne împinge să ne consacram pentru o slujire continuă și responsabilă. Dacă apartenența la Societate nu ne cere angajamente temporare formale și nici voturi de vreun fel, este bine să ne dăm seama că intrând în Conferință ne-am angajat pentru slujirea celor mai săraci asumându-ne o responsabilitate morală.

Să încercăm acum să dezvoltăm un pic aceste șase puncte forte ale vocației noastre.

---

³ "Cuvântul "vocație", folosit de mai multe ori de Papa Paul VI adresându-se Societății SVP, exprimă clar semnificația profundă a unității resimțite atât de concret de toți membrii săi." (Declarație cu privire la Societatea SVP, Pierre Chouard, al IX-lea Presedinte General, Paris 1968)

⁴ "Isus este cel care ia inițiativa și cheamă la urmarea sa. Apelul este adresat mai ales celor cărora le este încredințată o misiune particulară, începând cu Cei Doisprezece, dar în fiecare există condiția de a fi discipol al lui Cristos" (Ioan Paul II V.S. 19b)

Comunitate de credință

De-a lungul anilor care s-au scurs de la fondarea Societății, nu am oferit întotdeauna comunității de credință, de rugăciune și de acțiune importanța pe care o merită în fiecare Conferință⁵, importanță dată de primii tineri care au constituit Conferința. Căci nu ar fi putut face atât bine, dacă relația dintre ei n-ar fi fost consolidată de prietenie spirituală și apartenența la o comunitate de rugăciune și acțiune comună. Chiar de la început, confrății au format un grup care acționa unit în numeroase ocazii și nu doar în slujirea săracilor. Participarea împreună în mod frecvent la serviciile liturgice sau la diversele cine prietenești urmate de reuniuni agreabile între confrăți ne oferă o idee de comuniune spirituală și umană care exista între ei. Erau prieteni, colegi spirituali, confrăți ce se apreciau, și în această comuniune și unitate găseau forța de a încerca să-i ajute pe cei mai săraci.

Rugăciunea în comun întărită de rugăciunea individuală a fost una din bazele de succes ale Conferințelor. Chiar de la început, confrății și-au dat seama că datorită rugăciunii găseau forța de a sluji bine pe cei mai săraci și pe confrăți și că o puteau face cu multă fidelitate.

Pentru ca astăzi fiecare Conferință să se poată simți demnă să poarte acest nume este absolut indispensabil ca fiecare confrate să resimtă nevoia acestei comuniuni spirituale și umane și sentimentul de comunitate. O mare parte dintre aceste Conferințe care au reușit acest lucru cunosc bine numeroasele avantaje obținute pe toate planurile⁶.

Și în final, o comunitate de credință ce dorește să rămână deschisă pentru a primi noi confrăți ce vor să ni se alăture și cărora să le putem oferi, la rândul nostru, același ajutor spiritual pe care l-am primit noi când am intrat în Conferință și de care încă beneficiem. Nu putem avea o adevărată Conferință vincentiană fără spirit misionar. Un spirit misionar trebuie să fie, desigur, selectiv și prudent cu privire la cei care doresc să adere la Conferințe⁷. Apartenența la o Conferință nu trebuie să le fie benefică doar lor și să-i să-i

---

⁵ "Noi ne iubim acum și întotdeauna, de aproape și de departe, de la o Conferință la alta, de la o țară la alta" (Considerații preliminare la Regulamentul Societății SVP, Paris 1835)

⁶ "A încerca să devii "confrate" sau "frate" (sau "soră") a Sf. Vincentiu de Paul, sau "vincentian" (sau "Vincențian"), depinde de cum se spune în diferite locuri și limbi, înseamnă a traduce în act o consecință a credinței noastre de creștin: nu este doar apelul absolut universal al lui Cristos către spiritul de caritate, este o notă particulară la această chemare: dorința intimă de a participa "personal și direct" la "slujirea săracilor" prin "contact de la om la om", prin "darul personal al inimii și al prieteniei", și de a face aceasta într-o "comunitate fraternă de laici animați de aceeași vocație." (Declarație cu privire la Societatea SVP, Pierre Chouard, al IX-lea Presedinte General, Paris 1968)

⁷ Poate fi un bine pentru cineva să participe la exercițiile noastre caritabile: dare aceasta ar putea să nu fie un bine pentru societate de a se număra printre membrii săi." (Dispoziții preliminare 1835)

mențină într-o neliniște continuă, în dorința de a fi mai buni; ea trebuie să fie benefică și grupului, adică întregii Conferințe⁸.

Pentru slujirea săracilor

A doua caracteristică importantă a vocației noastre este capacitatea fiecăruia grup de a se pune în serviciul săracilor, precum și efortul depus pentru a depista suferințele și chiar de la anticipa la primele semne⁹.

Altfel spus, Societatea SVP nu trebuie să aștepte ca săracii să vină la ea, nu trebuie să acționeze doar în serviciul sărăciei evidente, a sărăciei care se vede. Frecvent, sărăcia ascunsă, care nu se vede, cauzează mult mai multă durere celui care o trăiește. Noi Vincențienii trebuie să fim în mod special atenți la noile manifestări ale suferinței umane și, fiecare Conferință, în orice loc din lume, trebuie să fie în mod special sensibilizată, deschisă în mod particular pentru a descoperi și sluji noile suferințe care apar în societatea civilă.

Aceasta implică în mod natural un efort permanent de formare, de cunoaștere a mediului în care Conferința activează. Confrații sunt chemați să nu se limiteze doar la aprofundarea Sfințelor Scripturi sau doar la activități pur spirituale. Pe lângă acestea, membrii, pentru a putea sluji cu adevărat, trebuie să cunoască și domeniile științei și informațiile de care au nevoie în activitățile lor cu cei săraci. Trebuie să cunoaștem realitatea socială a grupului uman pe care dorim să-l slujim. Trebuie să cunoaștem carențele societății civile în care Conferința este integrată. Trebuie să cunoaștem aspirațiile și nevoile persoanelor pe care Conferința vrea să le ajute. În definitiv, trebuie să fim într-un permanent proces de formare pentru ca slujirea noastră să fie adaptată nevoilor reale și nu doar celor care au fost descoperite după mult timp.

Relația personală

O altă caracteristică a vocației noastre este relația personală cu săracii. S-a spus adesea că unul din conceptele de bază ale Conferinței este vizitarea săracilor. Această afirmație ne-a făcut mai mult rău decât bine în trăirea adevăratei noastre vocații. Și nu este adevărat că vizitarea săracilor este un concept de bază. Nu vizita în sine este importantă, ci relația

---

⁸ Însuși Sf. Vincențiu, doritor de motivare personală a celor care se alătură Congregației ca de grupul lor ne amintește că: "...potrivit cu drumul normal al Providenței, Dumnezeu vrea să salveze oamenii cu ajutorul altor oameni și Dumnezeu s-a făcut el însuși om pentru a ne salva" (Sf. Vincențiu de Paul, Opere complete, VII,, 292)

⁹ "...formele sărăciei evoluează ca lumea în diversele sale locuri. În orice loc, în orice moment, trebuie să ne imaginăm o "persepectivă a sărăciei" și a ușurinței cu care se ajunge la ea." (Declarație cu privire la Societatea SVP, Pierre Chouard, al IX-lea Presedinte General, Paris 1968)

personală¹⁰ cu cei care suferă, acolo unde se simt în largul lor. Permiteți-mi să mă opresc un pic asupra acestui subiect.

Până la înființarea Conferințelor, de cele mai multe ori, grija acordată săracilor consta în faptul că aceștia trebuiau să se deplaseze în locurile amenajate pentru a primi ajutor, aici adesea erau primiți într-un mod impersonal și erau obligați să-și spună suferințele și durerea din suflet în locuri ostile, adăugând astfel la suferința proprie și neplăcere de a o spune într-un loc străin. În plus, foarte adesea, cei care le asculta necazurile nu erau binefăcătorii ci angajații lor. Nu-l puteau cunoaște personal pe cel care îi ajută. De aceea, la înființarea unei Conferințe se consideră că respectându-i pe săracii în care Vincențienii vor să-l vadă pe Cristos, membrii se obligă să-i întâlnească personal cu cea mai mare delicatețe și intimitate posibilă. Așa ia naștere vizita la domiciliu, adică ne întâlnim într-un loc în care toți ne simțim bine, ca în propriul nostru cămin.

Pentru a reveni la prezent, vizitarea săracilor la ei acasă uneori nu mai este posibilă. Există numeroase împrejurări ce ne pot împiedica. De fapt, mulți săraci datorită prezenței noastre se pot simți jenați în ochii vecinilor care le cunosc situația, faptul că mulți dintre prietenii noștri săraci nu au un acoperiș, strada fiind singurul lor refugiu, pericolul din cartierele unor orașe, multe persoane în vârstă trăiesc în cămine mari și în final, diverse situații care pot transforma în misiunea imposibilă vizita la domiciliu, atât de mult practică în Societatea Sf. Vincențiu de Paul.

Important este să păstrăm relația personală cu cei care suferă și să-i întâlnim în mediul lor, de aceea trebuie să ne adaptăm fiecărei situații. Să-i întâlnim acolo unde este cel mai bine pentru ei, această situație devenind mai incomodă pentru cel care merge în vizită. Tocmai aici este cheia vocației noastre: să ne dăruim celui care are cea mai mare nevoie de noi ajungând astfel de cele mai multe să avem cu el o afinitate spirituală și umană, sentimente foarte aproape de prietenie.

Să fim părtași la suferința celorlalți

Această apropiere umană și spirituală de cei care suferă ne aduce la o altă caracteristică a

---

¹⁰ "La începutul epocii fondatorilor săi, ea se exprimă în limba de atunci, prin "vizita săracilor la domiciliu", considerată ca prototipul activității vincentiene. Trebuie să traducem acest fapt într-o limbă mai modernă: nu e suficient să ne mulțumim de "pomană", dar trebuie să atingem dialogul personal cu cel care suferă, (de orice suferință ar fi vorba), într-o atitudine de încredere reciprocă, de respect al persoanelor, ca și pentru locul sacru reprezentat de căminul lor, de împărțire a prieteniei și de reciprocitatea serviciilor oferite..." (Declarație cu privire la Societatea SVP, Pierre Chouard, al IX-lea Presedinte General, Paris 1968)

vocației noastre: să fim părtași la suferința lor și să înțelegem universalitatea ei¹¹. De fapt, dacă cel sărac este fratele nostru în Cristos, dacă-îl iubim încât să ne implicăm în alinarea suferinței lui cum am putea să nu o împărtășim? Putem să acceptăm pur și simplu să vedem pe cineva suferind în fiecare zi și să nu ne însușim această suferință și să nu facem nimic pentru ca aceasta să nu mai existe? Societatea SVP, Conferințele nu vor să ca în lume să fie oameni săraci. Nu doresc ca ei să existe. Din acest motiv vrem să fim părtași la suferințele lor și să contribuim la eradicarea sărăciei. Să contribuim la eradicarea cauzelor care provoacă suferință persoanelor cu mijloacele noastre reduse, dar cu toată forța întăriți fiind de rugăciune zilnică și efortul personal și comunitar, pentru care vrem să suferim împreună cu ei căci pentru noi ființa umană este unică și concretă, creată după chipul lui Dumnezeu.

În devotamentul său, față de fiecare ființă umană, Vincențianul este conștient de universalitatea sărăciei și de co-responsabilitatea care îi revine în lupta contra acesteia din urmă acolo unde se manifestă. Fiecare Conferință știe că prin ea însăși, ea nu este decât o mică parte dintr-o Operă a întregii lumi și, că împreună cu restul confrăților acolo unde ei se găsesc, ea este co-responsabilă de fiecare acțiune vincențiană împotriva suferinței omului, acolo unde aceasta există. Fiecare vincențian resimte nevoia de a se uni în această luptă universală, atât prin rugăciune personală și comunitară, cât și prin trimiterea de resurse pentru alte Conferințe mai sărace.

Responsabili să răspândim Vestea cea Bună

Fiecare membru al Societății se simte chemat să participe la opera misionară a Bisericii, se simte chemat personal pentru a duce oamenilor mesajul că Dumnezeu îi iubește; fără a uita însă că devotamentul nostru față de cei săraci nu este decât o exprimare foarte slabă a iubirii nemărginite pe care Dumnezeu o are față de fiecare om. Avem deci o mare responsabilitate, la care nu trebuie să renunțăm¹².

Această exigență a slujirii practică mai mare grijă trebuie să fie prezentă în mod deosebit în trăirea vocației noastre vincențiene și reprezintă una dintre cele mai mari dificultăți ale misiunii noastre, deoarece cere de la noi o atenție deosebită. De fapt, chiar dacă nu trebuie să uităm să vestim oamenii pe care îi întâlnim această mare bogăție care este cunoașterea lui Dumnezeu, trebuie însă să o facem cu grija impusă de respectul

---

¹¹ "Izvorul vocației vincențiene este totodată unamă și divină: este angoasa resimțită în fața spectacolului suferinței unei ființe umane, reacția spontană de simpatie, chiar și violența care se manifestă în fața nedreptăților trăite de frații noștri"(Declarație cu privire la Societatea SVP, Pierre Chouard, al IX-lea Presedinte General, Paris 1968)

¹² Prin El, (Mesia), am primit darul de a fi apostoli, pentru a fi printre popoare un răspuns de credință în numele său. Voi îi aparțineți, chemați de Isus, Mesia" (Rom 1, 5-6)

față de o altă persoană umană¹³. Activitățile noastre nu ne oferă dreptul să-i obligăm pe ceilalți. Nu putem transforma relațiile personale într-un discurs moralizator, nu avem acest drept. .

Întotdeauna trebuie să-l respectăm profund pe cel care suferă și să-l considerăm stăpânul propriului destin având certitudinea că Domnul îl va lumina atunci când va dori¹⁴. Altfel spus, în misiunea noastră de evanghelizare nu trebuie să pornim niciodată din poziția maestrului care învață, ci pornind de la prietenul care împărtășește experiențele ce îmbogățesc și al cărui exemplu conduce la reflecție. Trebuie să fim conștienți că atunci când ne apropiem de o ființă umană, de cele mai multe ori, suntem pentru ea unica imagine pe care o va avea despre Sfânta Biserică. O responsabilitate extraordinară a fiecărui Vincențian și care ne cere o atenție deosebită¹⁵.

Cristos ne invită la răspândirea Împărăției aici și acum așa cum ne amintește de atâtea ori Conciliul Vatican II¹⁶. Cu alte cuvinte, una din formule, poate cea mai completă și mai sigură, pentru consolidarea zilnică a Împărăției, este practicarea Iubirii. Vincențianul, care se lasă condus de dragoste în împlinirea vocației este persoana cea mai potrivită pentru a face să crească Împărăția și prezența lui Dumnezeu printre oameni¹⁷.

Angajare continuă și responsabilă

Când am intrat în Conferință, nimeni nu ne-a cerut un angajament formal pe un anumit

---

¹³ "Noi toți suntem slujitori inutili; dar slujim un Domn extrem de econom și care nu lasă nimic să se piardă, nici măcar o picătură de sudoare sau o lacrimă de rouă" (Fericitul Frederic Ozanam "Originile civilizației creștine" pag. 33)

¹⁴ "Apartenența la el (cu referire la poporul lui Dumnezeu), provine dintr-o chemare particulară, unită cu acțiunea salvatoare a harului." (Ioan Paul II R.H. 21b)

¹⁵ "Este dureros să ascuți mărturia atâtor botezați ai Bisericii Catolice, - în special printre cei mici, pe care nu am putut să-i catehizăm, nici să-i formăm în mod adecvat dar acre au primit ajutor de la Caritas sau de la serviciile noastre sociale - când ne asigură că au avut acces la Cuvântul lui Dumnezeu, la cunoașterea lui Isus și la rugăciune, în momentul în care s-au apropiat de o comunitate creștină." (Monsenior Hector Aguer, Arhiepiscop de La Plata, Conferința pentru Comisia Pontificală Americii Latine, martie 2003)

¹⁶ "Căci Domnul dorește să-și extindă și prin credincioșii laici împărăția: "Împărăția adevărului și a vieții, împărăția sfințeniei și a harului, împărăția dreptății, a iubirii și a păcii"; în ea făptura însăși va fi eliberată de robia stricăciunii, spre a se bucura de libertatea slavei fiilor lui Dumnezeu (cf. Rom 8,21)." (Vatican II Constituția "Lumen Gentium" 36)

¹⁷ "Apostolatul se exercită în credință, speranță și iubire, pe care Duhul Sfânt le revarsă în inimile tuturor membrilor Bisericii. Mai mult, porunca iubirii, care este porunca cea mai mare a Domnului, îi îndeamnă fără răgaz pe toți credincioșii să lucreze spre slava lui Dumnezeu prin venirea împărăției lui și spre împărtășirea vieții veșnice tuturor oamenilor, ca aceștia să-l cunoască pe singurul Dumnezeu adevărat și pe acela pe care el l-a trimis, Isus Cristos." (Vatican II Decretul "Apostolicam Actuositatem" 3)

timp sau sub o anumită formă.¹⁸ Din punct de vedere uman mm fost absolut liberi în alegerea noastră de a face parte din Conferință și așa vom fi și în momentul în care vom renunța la misiunea vincentiană. Totuși însă, angajându-ne ne-am asumat o responsabilitate.

După ce am cunoscut atâta suferință, după ce am văzut atâtea lipsuri și conștienți de toate nevoile, noi, Vincentienii, ne asumăm o slujire pe care vrem să o îndeplinim cu perseverență și responsabilitate. Această slujire care nu se termină și nu începe doar prin munca în Conferință. Această slujire reprezintă un mod de a fi, de a înțelege lumea și de a munci în lume și marchează întreaga noastră existență. Această slujire trebuie să marcheze relațiile noastre familiale, profesionale și distracțiile. Cum am putea trăi fără să observăm suferința zilnică? Cum am putea să ne închidem în lumea noastră și să activăm în același timp într-o Conferință? Să ne izolăm de restul aspectelor vieții noastre? Așa ceva nu cred că este posibil.

Dimpotrivă, cunoașterea săracilor, respectul profund pentru fiecare dintre ei, fraternitatea împărtășită cu fiecare dintre ei, trebuie să creeze în noi un mod de a trăi în așa fel încât în orice situație și în orice moment să fim în stare să recunoaștem suferința persoanelor din jurul nostru punându-ne la dispoziția lor pentru a le ajuta. Să observăm săracul care are nevoie de un zâmbet, săracu care are nevoie de un gest amabil. Să ne obișnuim să căutăm săracul din noi, iar această căutare ne va schimba viața în mod radical.

Atunci când îl vedem pe Cristos prezent în fiecare din ei, atunci începe misiunea noastră și va fi greu să o oprim deoarece se va transforma într-o exigență de viață la care nu vom mai putea renunța. Sufletul nostru intră într-un proces permanent de transformare pentru Cristos și spre Cristos¹⁹.

Acum la încheierea acestei întâlniri cu toți frații din întreaga lume mă adresez Sfintei Fecioare Maria, Mijlocitoarea tuturor harurilor, adevărat sprijin pentru cei oboșiți și slabi, și o rog să ne dea forța necesară pentru a-i sluji cât mai bine pe preferații Fiului Său: cei abandonati, în suferință, persecutați, singuri... și să ne ajute să cunoaștem și să urmăm modelul de viață pe care ni-l propun Sf. Vincentiu de Paul și Fericitul Frederic Ozanam.

Cu afecțiune pentru toți,

---

¹⁸ "Regula vincentiană nu obligă în conștiință și aceasta trebuie să îl liniștească și pe cel scrupulos. O experiență seculară demonstrează aspirația spre acest ideal evanghelic, lipsit de eroism, la: săracii creștini dintr-o țară tropicală, muncitorii extenuați de oboseală, responsabili cu sarcini dificile, studenții presați de studiile lor..."(Declarație cu privire la Societatea SVP, Pierre Chouard, al IX-lea Presedinte General, Paris 1968)

¹⁹ "Acest proces în totalitate evanghelic (a ajunge prin om la iubirea îndurătoare a lui Dumnezeu), nu este doar o transformare spirituală realizată odată pentru totdeauna, dar constituie un stil de viață, o caracteristică esențială și continuă a vocației creștine." (Ioan Paul II, D.M. 14b)

Jose Ramon Diaz-Torremocha
al XIV-lea Preşedinte General
2004